

Arrest

**nr. 351 953 van 26 augustus 2026
in de zaken RvV X / II en RvV X / II**

Inzake: X

**Gekozen
woonplaats(en) :**

**In de zaak RvV X:
ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE**

**In de zaak RvV X:
ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 15 oktober 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 oktober 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf (RvV X).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht in de zaak RvV X van 19 november 2026 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak RvV X en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 28 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. BARTOS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 oktober 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf aan verzoekster van Oekraïense nationaliteit.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw
naam : T.
voornaam : L.
geboortedatum : (...)2001
geboorteplaats: L.
nationaliteit : Oekraïne*

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 19/09/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N°...), geldig van 21/02/2019 tot 21/02/2029*
- Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° ...), geldig van 1/11/2021 tot 1/11/2031*
- Uw Oekraïense geboorteakte (N° ...), afgeleverd op 12/08/2025*

In het kader van deze aanvraag verklaarde u Oekraïne reeds verlaten te hebben op 24/11/2021. Dit wordt bevestigd door de paspoortstempels op pagina 11 van uw biometrisch paspoort. Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat er geen recentere paspoortstempels in uw biometrisch paspoort aanwezig zijn die een terugkeer naar Oekraïne voor de Russische invasie op 24/02/2022 bewijzen, kan worden gesteld dat u op 24/02/2022 niet in Oekraïne verbleef.

In het kader van deze aanvraag hebt u ook verklaard dat uw verloofde zich in België zou bevinden. Wat uw vermeende verloofde betreft, merken we op dat u geen huwelijksakte voorlegde, waardoor uw verwantschap met uw vermeende verloofde niet kon aangetoond worden. Indien u op heden echter een gezinsleven zou onderhouden met uw vermeende in België verblijvende verloofde, wijst de DVZ erop dat deze beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve is er geen sprake van een schending van de eventuele gezinskern. Bovendien wijzen we erop dat het u vrijstaat alle andere verblijfsrechtelijke mogelijkheden te benutten. Derhalve is er geen schending van de gezinskern en is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. Artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Tegen dezelfde bestreden beslissing werden twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend, op 17 november 2025 (zaak met rolnummer X) en op 24 november 2025 (zaak met rolnummer X).

Ter zitting wordt aan de advocaten van verzoekster meegedeeld dat er normaal gezien zal worden geoordeeld op grond van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij zij het andere verzoekschrift aanduiden.

De advocaten vragen dat de zaak met rolnummer X behandeld wordt.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 57/29 en 57/30 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 en overweging 14 van het uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het middel toe als volgt:

“3.1. Motivation de la décision litigieuse

L’Office des Étrangers a pris la décision attaquée pour les raisons suivantes :

[...]

Plus spécifiquement, la requérante aurait quitté son pays d'origine avant le début de la guerre. L'autorité administrative lui refuse donc un permis de séjour sur pied des articles 57/29 et 57/30 de la loi du 15 décembre 1980.

3.2.

L'article 57/29, §1er, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que : « En cas d'afflux massif ou d'afflux massif imminent de personnes déplacées vers les Etats membres de l'Union européenne, constaté par une décision du Conseil de l'Union européenne prise en application de la directive 2001/55/CE du Conseil de l'Union européenne du 20 juillet 2001, relative à des normes minimales pour l'octroi d'une protection temporaire en cas d'afflux massif de personnes déplacées et à des mesures tendant à assurer un équilibre entre les efforts consentis par les Etats membres pour accueillir ces personnes et supporter les conséquences de cet accueil, les personnes qui appartiennent aux groupes spécifiques décrits par cette décision bénéficient, à partir de la date fixée par celle-ci, d'une protection temporaire. »

L'article 57/30, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 dispose que : « Le ministre ou son délégué peut refuser l'autorisation de séjour au bénéficiaire de la protection temporaire visée à l'article 57/29 : 1° lorsque la demande d'autorisation de séjour est introduite à l'étranger et que le nombre de personnes bénéficiant de la protection temporaire dans le Royaume excède la capacité d'accueil de la Belgique indiquée dans la décision du Conseil de l'Union européenne visée à l'article 57/29, § 1; 2° lorsque celui-ci est autorisé à séjourner dans un autre Etat membre de l'Union européenne tenu d'appliquer la décision du Conseil de l'Union européenne visée à l'article 57/29, § 1, sans préjudice des dispositions de l'article 57/35. »

Par une décision d'exécution du 4 mars 2022, le Conseil de l'Union européenne a constaté l'existence d'un afflux massif de personnes déplacées vers l'Union, qui ont dû quitter l'Ukraine en raison d'un conflit armé (décision d'exécution 2022/382/UE). Cette décision précise également les groupes de personnes auxquels s'applique la protection temporaire.

L'article 2, alinéa 1er, a), de la décision d'exécution 2022/382/UE dispose que : « 1. La présente décision s'applique aux catégories suivantes de personnes déplacées d'Ukraine le 24 février 2022 ou après cette

date, à la suite de l'invasion militaire par les forces armées russes qui a commencé à cette date: a) les ressortissants ukrainiens résidant en Ukraine avant le 24 février 2022; [...]. »

L'article 3 [sic] de la décision d'exécution ajoute que :

« Conformément à l'article 7 de la directive 2001/55/CE, les États membres peuvent également appliquer la présente décision à d'autres personnes, y compris aux apatrides et aux ressortissants de pays tiers autres que l'Ukraine, qui étaient en séjour régulier en Ukraine et qui ne sont pas en mesure de rentrer dans leur pays ou région d'origine dans des conditions sûres et durables. »

Le 14ème considérant de cette décision porte que : « Les États membres peuvent également faire bénéficier de la protection temporaire d'autres catégories de personnes déplacées outre celles auxquelles la présente décision s'applique, lorsqu'elles sont déplacées pour les mêmes raisons et à partir du même pays ou de la même région d'origine que celles et ceux visés dans la présente décision. Dans ce cas, les États membres devraient en informer immédiatement le Conseil et la Commission. Dans ce contexte, les États membres devraient être encouragés à envisager d'étendre la protection temporaire aux personnes qui ont fui l'Ukraine peu avant le 24 février 2022, alors que les tensions augmentaient, ou qui se sont retrouvées sur le territoire de l'Union (par exemple, en vacances ou pour des raisons professionnelles) juste avant cette date et qui, en raison du conflit armé, ne peuvent pas retourner en Ukraine. »

Sur la base de questions posées par les États membres sur la mise en œuvre de la décision 2022/382/UE et de la directive « protection temporaire », la Commission européenne a recensé plusieurs thèmes sur lesquels elle a jugé utile de donner des orientations aux États membres. Ainsi, il ressort, notamment, de la communication de la Commission européenne relative aux lignes directrices opérationnelles pour la mise en œuvre de la décision d'exécution 2022/382/UE, ce qui suit :

« 1. Personne bénéficiant de la protection temporaire. Personnes ayant droit à la protection temporaire ou à une protection adéquate en vertu du droit national conformément à la décision d'exécution 2022/382 du Conseil [...]. La décision du Conseil définit, à l'article 2, paragraphes 1 et 2, les groupes spécifiques de personnes auxquelles s'applique la protection temporaire ou une protection adéquate en vertu du droit national.

Conformément à l'article 2, paragraphe 1, de la décision du Conseil, la protection temporaire prévue par la directive 2001/55/CE s'applique: (1) aux ressortissants ukrainiens résidant en Ukraine qui ont été déplacés le 24 février 2022 ou après cette date, ainsi qu'aux membres de leur famille; [...] Personnes n'ayant pas droit à une protection temporaire ou à une protection nationale adéquate en vertu de la décision du Conseil et possibilité d'étendre la protection temporaire à cette catégorie de personnes (article 7, paragraphe 1, de la directive relative à la protection temporaire) Les catégories suivantes de personnes déplacées n'ont en principe pas droit à la protection temporaire prévue par la directive 2001/55/CE ou à une protection adéquate en vertu du droit national: (1) les ressortissants ukrainiens résidant en Ukraine qui ont été déplacés d'Ukraine avant le 24 février 2022 ou qui se trouvaient hors d'Ukraine avant cette date, notamment dans le cadre de leur travail, de leurs études, de leurs vacances ou pour des visites familiales ou médicales ou pour d'autres raisons ; (Le Conseil souligne) [...] Néanmoins, conformément à l'article 7, paragraphe 1, de la directive 2001/55/CE, les États membres peuvent étendre la protection temporaire prévue par la directive à des personnes déplacées qui ne sont pas visées par la décision du Conseil, lorsqu'elles sont déplacées pour les mêmes raisons et à partir du même pays ou de la même région d'origine; ils en informent immédiatement le Conseil et la Commission. L'article 2, paragraphe 3, de la décision du Conseil, mentionne spécifiquement à cet égard les autres personnes, y compris les apatrides et les ressortissants de pays tiers autres que l'Ukraine, qui résidaient en Ukraine et qui ne sont pas en mesure de rentrer dans leur pays ou région d'origine dans des conditions sûres et durables. Conformément au considérant 14 de la décision du Conseil, la Commission encourage vivement les États membres à envisager d'étendre la protection temporaire aux personnes qui ont fui l'Ukraine peu avant le 24 février 2022 (personnes énumérées aux points 1 et 2 ci-dessus), alors que les tensions augmentaient, ou qui se sont retrouvées sur le territoire de l'Union (par exemple, en vacances ou pour des raisons professionnelles) juste avant cette date et qui, en raison du conflit armé, ne peuvent pas retourner en Ukraine. En effet, dans le contexte actuel, ces personnes ne seront en tout état de cause pas en mesure de retourner en Ukraine en tant que pays d'origine ou de refuge. Une autre solution consiste à leur donner un accès immédiat aux procédures d'asile et à leur donner la priorité, étant donné que ces personnes ont besoin d'une protection immédiate, de la même manière que les Ukrainiens qui ont fui l'Ukraine depuis 24 février. [...] » (la requérante souligne).

3.3. Il n'est pas contesté que la requérante a quitté l'Ukraine en date du 24 novembre 2021. Cependant, la requérante a quitté son pays d'origine peu avant le 24 février 2022 en raison des tensions qui y régnaient.

En mars et avril 2021, avant l'invasion de l'Ukraine par la Russie en 2022, les forces armées russes ont commencé à rassembler des milliers de soldats et du matériel militaire près de la frontière avec l'Ukraine et en Crimée, représentant la plus grande mobilisation depuis l'annexion illégale de la Crimée en 2014 .

Les troupes ont été partiellement retirées en juin 2021, bien que l'infrastructure ait été laissée en place. Un second déploiement a commencé en octobre 2021, cette fois avec plus de soldats et des déploiements sur de nouveaux fronts ; en décembre, plus de 100 000 soldats russes étaient massés autour de l'Ukraine sur trois côtés, y compris la Biélorussie au nord et la Crimée au sud.

Les troupes ont été partiellement retirées en juin 2021, bien que l'infrastructure ait été laissée en place. Un second déploiement a commencé en octobre 2021, cette fois avec plus de soldats et des déploiements sur de nouveaux fronts ; en décembre, plus de 100 000 soldats russes étaient massés autour de l'Ukraine sur trois côtés, y compris la Biélorussie au nord et la Crimée au sud.

En date du 24 novembre 2021, plus de 100 000 soldats russes étaient stationnés autour de l'Ukraine.

La situation sécuritaire n'avait évidemment rien de rassurant.

En conséquence, il ne peut être reproché à la requérante d'avoir agi avec prudence et diligence, ce qui a eu pour conséquence de lui sauver probablement la vie.

Il semble donc que l'Office des Étrangers n'ait pas respecté le 14ème considérant de la décision d'exécution 2022/382/UE.

L'Office des Étrangers s'est donc mépris en refusant d'accorder une autorisation de séjour sur base des articles 57/29 et 57/30 de la loi du 15 décembre 1980.

À noter également que l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative ne semble pas plus respectée dès lors que la décision attaquée ne permet pas à la requérante de comprendre le motif du refus sachant qu'elle a quitté l'Ukraine quelques mois à peine avant le début de la guerre, lorsque la situation faisait craindre justement un conflit armé imminent.

3.4.

Enfin, il semble que la décision litigieuse soit contraire à l'article 8 de la CEDH.

En effet, en plus d'avoir fui son pays, la présence de la requérante sur le territoire belge est motivée par son intention de se marier avec son compagnon, avec qui elle s'est fiancée dernièrement.

L'autorité administrative ne le conteste pas dès lors qu'elle le reconnaît dans la décision litigieuse. Elle connaissait donc parfaitement les intentions de la requérante.

En vertu des principes découlant de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la partie adverse était tenue de se livrer à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, afin de vérifier si elle est tenue à l'obligation positive de permettre le maintien et le développement de la vie privée de la requérante. Cette vérification devant s'effectuer par une mise en balance des intérêts en présence. Dans ce cadre, il est essentiel de tenir compte de l'importance des intérêts en jeu pour la requérante ainsi que de l'impact de la décision attaquée sur sa vie privée.

Or, en l'espèce, il apparaît clairement de la motivation de la décision litigieuse qu'en violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'autorité est restée en défaut :

- de prendre en compte l'existence de la vie privée de la requérante sur base des éléments de son dossier administratif ;*
- a fortiori, de procéder à une mise en balance des intérêts en présence afin de déterminer si la mesure envisagée constitue ou non une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée en Belgique.*

À la lecture de la décision attaquée, l'autorité administrative ne tient pas compte de sa situation familiale particulière qui l'empêche de retourner dans son pays d'origine, à cause de la guerre.

Il s'ensuit qu'à défaut d'avoir respecté la procédure prescrite par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision d'éloignement litigieuse est illégale.

Si, par impossible, votre Conseil devait considérer que l'autorité a procédé à une mise en balance des intérêts compte tenu de la vie privée de la requérante – quod non – il conviendrait alors, à titre subsidiaire, de constater que la décision attaquée constitue une atteinte disproportionnée au droit de la requérante au respect de sa vie privée.

La non-délivrance d'une autorisation de séjour placerait la requérante en situation précaire avec à terme, une obligation de quitter le territoire belge.

L'éloignement de la requérante du territoire belge aurait en effet des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but recherché par l'autorité puisque la requérante serait privée de l'exercice de toute vie privée en Belgique alors qu'elle dispose de sa famille en Belgique (son futur époux).

Il va s'en dire que l'éloignement de la requérante du territoire belge aurait des conséquences tout à fait disproportionnées par rapport au but poursuivi par l'autorité. Un éloignement de la requérante, compte tenu de l'existence de la vie privée de la requérante en Belgique, est disproportionné.

Il ressort dès lors des éléments exposés ci-dessus qu'une mise en balance des intérêts en présence, si elle avait été effectuée par l'autorité – quod non –, aurait nécessairement conduit au constat d'un rapport disproportionné entre le but visé (l'éloignement de la requérante) et la gravité de l'atteinte au droit de celui-ci au respect de sa vie privée.

L'autorité aurait ainsi dû conclure à l'existence dans son chef d'une obligation positive en vertu de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, à savoir permettre le maintien et le développement de la vie privée de la requérante et, dès lors, ne pas procéder à son éloignement du territoire.

De sorte que, compte tenu des circonstances de l'espèce et au regard de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, la décision litigieuse est tout à fait disproportionnée, en violation dudit article. Il résulte également de ce qui précède que l'autorité administrative n'a pas procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire préalablement à l'adoption de la décision litigieuse et qu'elle n'a dès lors pas statué en toute connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie.

Enfin, il convient en tout état de cause de constater que la motivation de la décision attaquée, entièrement muette sur la vie privée de la requérante, ne remplit pas les critères de complétude, précision, pertinence et adéquation requis par l'obligation de motivation formelle et ne permet dès lors pas à la requérante, i) de vérifier que la décision attaquée a bien été précédée d'un examen sérieux et impartial de l'ensemble des circonstances de l'espèce et, ii) de comprendre les raisons ayant conduit à l'adoption de la mesure, malgré la connaissance par l'autorité de sa vie privée.

La partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit dès lors être considérée comme sérieuse."

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing in hoofdzaak steunt op het motief dat zij Oekraïne heeft verlaten voor het begin van de oorlog. Ze geeft vervolgens een theoretische toelichting bij de toepasselijke Europese en nationale regelgeving en wijst op de aanbevelingen van de Europese Commissie voor de lidstaten aangaande de toepassing van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Verzoekster citeert daaruit en benadrukt de passage waarin de Europese Commissie heeft gesteld dat de volgende categorieën van personen in principe geen recht hebben op tijdelijke bescherming zoals voorzien door de richtlijn 2001/55/EG, nl. de Oekraïense onderdanen die waren ontheemd voor 24 februari 2022 of die zich buiten Oekraïne bevonden voor die datum, bv. omwille van hun werk, studies, vakantie of familiebezoek of om medische redenen. Echter conform overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit worden de lidstaten sterk aangemoedigd om de tijdelijke bescherming uit te breiden naar de personen die kort voor 24 februari 2022 Oekraïne zijn ontvlucht terwijl de spanning met Rusland aan het stijgen was en die omwille van het gewapend conflict niet kunnen terugkeren naar Oekraïne als hun herkomstland. Een andere oplossing bestaat erin hen toe te laten een verzoek om internationale bescherming in te dienen en hen daarbij prioriteit te geven.

Verzoekster erkent dat zij Oekraïne heeft verlaten op 24 november 2021 en stelt dat zij dus haar herkomstland kort voor 24 februari 2022 heeft verlaten, omwille van de spanningen die er waren tussen Rusland en Oekraïne. Verzoekster schetst de context waarbij gewapende Russische troepen reeds sedert maart en april 2021 verzamelden dicht bij de Oekraïense grens en de Krim. Die troepen werden dan gedeeltelijk teruggetrokken in juni 2021 maar in oktober 2021 begon de ontplooiing opnieuw. Op 24 november 2021 waren al meer dan 100 000 Russische soldaten gestationeerd rond Oekraïne. Bijgevolg kan aan verzoekster niet verweten worden dat ze voorzichtig en diligent heeft gehandeld, hetgeen haar waarschijnlijk het leven heeft gered. Bijgevolg heeft de gemachtigde overweging 14 van het

Uitvoeringsbesluit geschonden en had volgens verzoekster de gemachtigde haar tot een verblijf moeten machtigen op grond van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet. Tegelijk acht verzoekster eveneens de formele motiveringsplicht geschonden nu de bestreden beslissing haar niet toelaat het weigeringsmotief te begrijpen, wetende dat ze maar enkele maanden voor het begin van de oorlog Oekraïne heeft verlaten, toen er moest gevreesd worden voor een imminent gewapend conflict.

In een volgend onderdeel voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. De aanwezigheid van verzoekster op het grondgebied is immers ook ingegeven door haar voornemen om te trouwen met haar partner, met wie zij zich onlangs heeft verloofd. De gemachtigde was hiervan op de hoogte.

Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM ertoe gehouden was de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken, teneinde na te gaan of hij de positieve verplichting heeft om het behoud en de ontwikkeling van het privéleven van verzoekster mogelijk te maken. Deze toetsing moet plaatsvinden door middel van een belangenafweging. In dit kader is het van essentieel belang rekening te houden met het belang van de belangen die voor verzoekster op het spel staan, alsook met de gevolgen van de bestreden beslissing voor haar privéleven. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde echter nagelaten rekening te houden met het bestaan van haar privéleven en nagelaten een belangenafweging te maken om te bepalen of de voorgenoemde maatregel al dan niet een onevenredige inbreuk vormt op het privéleven van verzoekster.

Volgens verzoekster blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde rekening houdt met haar bijzondere familiale situatie, die haar vanwege de oorlog verhindert naar Oekraïne terug te keren. Hieruit volgt de onregelmatigheid van de verwijderingsmaatregel. Indien de Raad toch van mening is dat de gemachtigde toch een belangenafweging heeft gemaakt waarbij rekening is gehouden met het privéleven van verzoekster, dan zou subsidiair moeten worden vastgesteld dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk vormt op het recht van verzoekster op eerbiediging van haar privéleven. Het niet verlenen van een verblijfsvergunning zal verzoekster in een precarie situatie brengen, met uiteindelijk de verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten. De verwijdering zou echter disproportionele gevolgen hebben ten opzichte van het door de gemachtigde nagestreefde doel, aangezien verzoekster zou worden beroofd van de mogelijkheid om enig privéleven in België te leiden, terwijl zij daar haar familie heeft (haar toekomstige echtgenoot). Uit het voorgaande blijkt volgens verzoekster dat indien een belangenafweging was uitgevoerd, dit noodzakelijkerwijs zou hebben geleid tot de vaststelling van een onevenredige verhouding tussen het nagestreefde doel (de verwijdering van verzoekster) en de ernst van de inbreuk op haar privéleven.

De gemachtigde had volgens verzoekster een positieve verplichting moeten weerhouden, namelijk het in stand houden en het ontwikkelen van het privéleven van verzoekster mogelijk maken en haar derhalve niet van het grondgebied verwijderen. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde geen volledig en gedetailleerd onderzoek verricht naar de omstandigheden van de zaak en heeft hij niet met volledige kennis van zaken beslist, hetgeen in strijd is met de zorgvuldigheidsplicht. Ook artikel 8 van het EVRM, dat een dergelijk zorgvuldig onderzoek vereist, is volgens verzoekster geschonden.

Ten slotte moet in ieder geval worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing met geen woord reikt over het privéleven van verzoekster en daardoor niet voldoet aan de criteria van volledigheid, nauwkeurigheid, relevantie en toereikendheid die door de formele motiveringsplicht wordt vereist. Daardoor is verzoekster niet in staat na te gaan of de bestreden beslissing daadwerkelijk is voorafgegaan door een serieus en onpartijdig onderzoek van alle omstandigheden van de zaak, en kan zij de redenen niet begrijpen die tot het nemen van de maatregel hebben geleid, ondanks het feit dat de autoriteit op de hoogte was van haar privéleven.

Beoordeling

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van 4 maart 2022 luidt als volgt:

“De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24

februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef: (...)” (eigen onderlijnen)

Uit het voorgaande blijkt, zoals verzoekster zelf erkent, dat de tijdelijke bescherming in principe wat betreft artikel 2, 1, a van het Uitvoeringsbesluit enkel van toepassing is op Oekraïense onderdanen die voor 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven.

Overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU luidt als volgt:

“De lidstaten kunnen ook andere categorieën van ontheemden dan die waarop dit besluit van toepassing is, tijdelijke bescherming bieden indien die personen om dezelfde redenen ontheemd zijn geraakt uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong als bedoeld in dit besluit. In dat geval moeten de lidstaten de Raad en de Commissie daar onmiddellijk van in kennis stellen. In dat verband moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”

De operationele richtsnoeren van de Europese Commissie aangaande het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU luiden onder meer als volgt:

“De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;”

(...)

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten evenwel andere categorieën ontheemden dan die welke onder het besluit van de Raad vallen, tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden ingeval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen.

(...)

In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren. Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.” (eigen onderlijnen)

In casu betwist verzoekster niet dat zij reeds op 24 november 2021 Oekraïne heeft verlaten, in principe heeft de gemachtigde dan ook correct vastgesteld dat verzoekster niet valt onder de categorie van Oekraïners die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven. Ook uit de operationele richtsnoeren van de Europese Commissie blijkt dat zij bevestigen dat de Oekraïense onderdanen die waren ontheemd voor 24 februari 2022 of die zich buiten Oekraïne bevonden voor die datum, bv. omwille van hun werk, studies, vakantie of familiebezoek of om medische redenen, in principe geen recht hebben op tijdelijke bescherming.

Kern van haar betoog is evenwel dat zij valt onder de categorie van personen die kort voor 24 februari 2022 Oekraïne is ontlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden, waarbij ze wijst op artikel 7 van de richtlijn 2001/55/EG en overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit, dat voorziet in facultatieve bepalingen en waarin de lidstaten worden aangemoedigd om de tijdelijke bescherming uit te breiden naar de personen die kort voor 24 februari 2022 Oekraïne zijn

ontvlucht terwijl de spanning met Rusland aan het stijgen was en die omwille van het gewapend conflict niet kunnen terugkeren naar Oekraïne. Verzoekster stipt aan dat op 24 november 2021, ogenblik waarop ze Oekraïne volgens haar paspoort verliet, er al meer dan 100 000 Russische soldaten gestationeerd waren rond Oekraïne en haar bijgevolg niet kan verweten worden dat ze met voorzichtigheid en op diligente wijze heeft gehandeld, hetgeen haar waarschijnlijk het leven heeft gered.

De Raad merkt vooreerst op, hetgeen verweerder ook terecht aanstipt in de nota, dat zowel artikel 7 van de Richtlijn 2001/55/EG als overweging 14 en artikel 2, 3° [verzoekster citeert deze bepaling en niet artikel 3] van het Uitvoeringsbesluit facultatieve bepalingen betreffen die de lidstaten toestaan ruimere bescherming te bieden, dan de categorieën waartoe ze gehouden zijn. De Raad kan bijgevolg de beslissing niet vernietigen omdat de gemachtigde niet van een facultatieve mogelijkheid gebruik heeft gemaakt.

Ten overvloede blijkt uit het betoog in de zaak RvV X dat verzoekster in die zaak verklaarde op 24 november 2021 Oekraïne verlaten te hebben om naar Tsjechië op vakantie te gaan, hetgeen niet gelijk is aan het uit voorzichtigheid en diligent handelen vroegtijdig vluchten omwille van de toenemende militaire spanning. Uit het gehoor, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt wel dat verzoekster verklaarde na drie maanden, toen haar visumvrije periode verstreken was, niet langer vanuit Tsjechië te kunnen terugkeren zijn naar Oekraïne omdat toen juist de Russische invasie was begonnen. Verzoekster zou dus inderdaad kunnen vallen onder de categorie die in overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit wordt bedoeld, gezien ook de toelichting in de operationele richtsnoeren van de Commissie, maar de Raad herhaalt dat hij niet op grond van een overweging die louter een aanmoediging inhoudt, kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster ook verklaarde destijds in Tsjechië bescherming verkregen te hebben, waarbij het overigens ter zitting niet duidelijk bleek of verzoekster doelt op tijdelijke bescherming dan wel op de vluchtelingenstatus.

Er blijkt om de voorgaande redenen evenmin een schending van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte neemt de Raad ook niet aan dat thans de formele motiveringsplicht is geschonden, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoekster aanvoert, laten de motieven wel toe te begrijpen op welke grond de gemachtigde de tijdelijke bescherming heeft geweigerd, met name omdat verzoekster op 24 februari 2022 niet in Oekraïne verbleef en reeds drie maanden eerder Oekraïne had verlaten.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In het tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, 29192/95, 'Ciliz / Nederland', par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, 52701/09, 'Mungenzi / Frankrijk', par. 46; EHRM 10 juli 2014, 2260/10, 'Tanda-Muzinga / Frankrijk', par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, 'Conka / België', § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad stelt vast dat verzoekster wijst op haar privéleven. Echter, volgens de rechtspraak van het EHRM maken het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uit van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, punt 59). Ook beroepsactiviteiten vallen binnen de term "privéleven" (EHRM 16 december 1992, Niemitz t. Duitsland, punt 29).

Hieruit blijkt dat het privéleven moet gescheiden worden van het gezins- en familieleven. Het privéleven heeft betrekking op het geheel van sociale banden tussen een gevestigde vreemdeling en de gemeenschap, echter verzoekster wijst enkel op de aanwezigheid van haar verloofde. Dit dient geplaatst te worden in het kader van het gezinsleven, zodat een schending van verzoeksters privéleven niet aan de orde is.

Wat betreft het aangehaald gezinsleven met haar verloofde, kan verzoekster gevolgd worden dat de gemachtigde van de aangehaalde verloofde op de hoogte is, hetgeen zowel blijkt uit het gehoor van verzoekster in het administratief dossier, als uit de motieven van de bestreden beslissing. Vooraleer evenwel van een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen sprake zijn, dient eerst te worden nagegaan of er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu heeft verzoekster enkel aangehaald verloofd te zijn met een Belg. Waar verzoekster stelt dat zij een bijzondere familiale situatie heeft en er geen volledig en gedetailleerd onderzoek is verricht naar de omstandigheden van de zaak, blijkt echter dat verzoekster zelf zeer weinig details heeft verschaft aangaande deze verloving en voorafgaande relatie. Uit het gehoor in het administratief dossier blijkt enkel dat ze melding maakt van zijn identiteitsgegevens en het feit dat ze voor hem naar België is gekomen. Ook in het verzoekschrift worden geen verdere feitelijke gegevens verschaft. Er kan dus niet worden opgemaakt of er sprake is van een prille dan wel langdurige relatie, zodat het niet is aangetoond dat verzoekster werkelijk een beschermingswaardig gezinsleven met haar vermeende verloofde heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde twijfels heeft bij de band tussen verzoekster en de aangehaalde verloofde.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat de gemachtigde met deze verloofde heeft rekening gehouden en subsidiair is overgegaan tot een belangenafweging, anders dan verzoekster voorhoudt. Hij heeft er vooreerst op gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er geen sprake is van een schending van een eventuele gezinskern. Verder heeft de gemachtigde ook gemotiveerd dat het verzoekster vrijstaat alle andere verblijfsrechtelijke mogelijkheden te benutten. De Raad acht deze belangenafweging, anders dan verzoekster voorhoudt, niet disproportioneel. Verzoekster houdt een uitgebreid betoog in geval van haar verwijdering, maar zoals de gemachtigde in de beslissing motiveert, en verweerder in de nota terecht opmerkt, ligt thans geen verwijderingsmaatregel voor. Verder kan verzoekster inderdaad, nu zij beoogt te huwen met een Belgische onderdaan, na het huwelijk een aanvraag gezinshereniging indienen. Bijgevolg kan de Raad verzoekster, indien zou moeten worden aangenomen dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, hoe dan ook niet volgen dat de bestreden beslissing een onevenredige inbreuk zou vormen op het recht van verzoekster op eerbiediging van haar gezinsleven. Waar verzoekster nog stelt dat indien een belangenafweging was uitgevoerd, dit noodzakelijkerwijs zou hebben geleid tot de vaststelling van een onevenredige verhouding tussen het nagestreefde doel (de verwijdering van verzoekster) en de ernst van de inbreuk op haar 'privéleven', herhaalt de Raad dat in casu een belangenafweging is gevoerd en dat het nagestreefde doel van de bestreden beslissing, anders dan verzoekster voorhoudt, niet de verwijdering is van verzoekster maar wel het naleven van de regelgeving voor toekenning van de tijdelijke bescherming. Zoals hoger ook gesteld, heeft verzoekster geen enkel element aangehaald dat betrekking heeft op haar sociale banden en dus privéleven, maar is het betoog volledig gesteund op de voorgehouden Belgische verloofde, dermate dat er geen sprake is van een ernstige inbreuk op het privéleven. Evenmin bleek hoger een inbreuk op het voorgehouden gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ook ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep in de zaak RvV X ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak RvV X, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

A. MAES